

THE OPEN DOOR

இரண்டாம் பகுதி

வாசற்படி 3

திறந்த கதவு

பல ஆண்டுகளாக, வலிமை என்பது
கட்டுப்பாட்டில்தான் இருக்கிறது என்று
நினைத்தேன்.

வார்த்தைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது.

உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்துவது.

எதிர்வினைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது.

வலியைக் கட்டுப்படுத்துவது.

ஆழமான எல்லா நம்பிக்கைகளுக்கும்
நடப்பதைப்போல, இந்த எண்ணத்தையும் நான்
மெல்ல மெல்ல உள்வாங்கியிருந்தேன்.

யாரும் அதை எனக்கு வெளிப்படையாகக்
கற்றுத்தரவில்லை.

யாரும் என்னிடம் சொல்லவில்லை:

"ஓர் ஆண் அழக்கூடாது."

இருந்தும் அந்தச் செய்தி எங்கும் இருந்தது.

உரையாடல்களில்.

நடத்தைகளில்.

முன்மாதிரிகளில்.

பார்வைகளில்.

பண்பாட்டிலேயே.

அதனால் நான் சிறு வயதிலேயே ஓர் எளிய
விதியைக் கற்றுக்கொண்டேன்.

தாங்கி நிற்பது.

எப்போதும்.

என்ன நடந்தாலும்.

தாங்கி நிற்பது.

இளைஞனாக இருந்தபோது, இது ஒரு நற்பண்பு
என்று நம்பினேன்.

இன்று அது வெறும் ஓர் உத்தி மட்டுமே என்று
எனக்குத் தெரியும்.

சில தருணங்களில் பயனுள்ள ஓர் உத்தி.

வேறு பல தருணங்களில் ஆபத்தானது.

ஏனெனில் நீண்ட காலம் அடக்கி வைக்கப்படும்
எதுவும், விரைவிலோ தாமதமாகவோ, வெளியேற
ஒரு வழியைத் தேடுகிறது.

வலி மறைவதில்லை.

பயம் மறைவதில்லை.

சோகம் மறைவதில்லை.

அவை வடிவம் மாறுகின்றன.

ஒளிந்துகொள்கின்றன.

காத்திருக்கின்றன.

பிறகு, நாம் சற்றும் எதிர்பாராதபோது, கதவைத்
தட்டுகின்றன.

எல்லாமே வலிமையைக் கோருவதுபோலத்
தோன்றிய என் வாழ்க்கையின் ஒரு பருவம்
எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

வேலை.

குடும்பம்.

பொறுப்பு.

நோய்.

முடிவுகள்.

என்னை நம்பியிருந்த மனிதர்கள்.

ஒரு பதில் தேவைப்பட்ட மனிதர்கள்.

ஒரு திசையைத் தேடிக்கொண்டிருந்த மனிதர்கள்.

நின்றுவிட என்னை நானே அனுமதிக்க
முடியவில்லை.

குறைந்தபட்சம் அப்படித்தான் நம்பினேன்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு புதிய சுமையைச்
சேர்த்தேன்.

ஒவ்வொரு நாளும் என் உள்குரலைக் கேட்கும்
தருணத்தை இன்னும் முன்னால் தள்ளிவைத்தேன்.

இன்னும் முன்னால்.

எப்போதும் இன்னும் முன்னால்.

ஒரு மனிதன் தன் உள்உலகை எவ்வளவு காலம்
புறக்கணிக்க முடியும் என்பது வியப்பாக
இருக்கிறது.

ஆனால் என்றென்றும் அல்ல.

யாராலும் அதை என்றென்றும் செய்ய முடியாது.

குரல் சொல்ல மறுப்பதை உடல் சொல்லத்
தொடங்கும் ஒரு தருணம் வருகிறது.

களைப்பு அதிகரிக்கிறது.

தூக்கம் மாறுகிறது.

மனம் சோர்வடைகிறது.

உணர்ச்சிகள் இன்னும்
நொறுங்கக்கூடியவையாகின்றன.

மெல்ல மெல்ல நீங்கள் புரிந்துகொள்கிறீர்கள்:
நீங்கள் உலகத்துக்கு எதிராகப் போராடவில்லை.

உங்களுக்கே எதிராகப் போராடுகிறீர்கள்.

உண்மை ஓர் எளிய வழியில் வந்து சேர்ந்தது.

உண்மையான உண்மைகள் எப்போதும்
வருவதைப்போல.

சிறப்பு விளைவுகள் இல்லாமல்.

அறிவிப்புகள் இல்லாமல்.

ஆடம்பரக் காட்சி இல்லாமல்.

ஒரு நாள் சுமை மிகப் பெரிதாகிவிட்டது.

தற்காப்புகள் மிகச் சிறியவையாகிவிட்டன.

அந்த மௌனம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

அந்தத் தனிமை எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

எந்தப் பாத்திரத்தையும் ஏற்று நடிக்க
வேண்டியதில்லை என்ற அந்தத் திடீர் உணர்வு
எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு முதல் முறையாக, நான் ஒரு தொழில்முறையாளன் அல்ல.

நான் ஒரு தந்தை அல்ல.

நான் ஒரு கணவன் அல்ல.

நான் ஓர் உயர் அதிகாரி அல்ல.

நான் ஓர் எழுத்தாளன் அல்ல.

நான் வெறும் ஒரு மனிதன் மட்டுமே.

நான் அழுதேன்.

நேர்த்தியான அழகை அல்ல.

கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அழகை அல்ல.

உண்மையான அழகை.

வெகு தொலைவிலிருந்து வரும் அழகை.

ஆண்டுகளைக் கடந்து வரும் அழகை.

சேர்த்து வைத்திருந்தோம் என்றே நினைவில்லாத விஷயங்களையும் தன்னோடு சுமந்து வரும் அழகை.

அது நடந்துகொண்டிருந்தபோது, எதிர்பாராத ஓர் உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது.

பலவீனத்தின் உணர்வு அல்ல.

விடுதலையின் உணர்வு.

நீண்ட காலம் மூடியே இருந்த ஓர் அறை இறுதியாகத் தன் ஜன்னல்களைத் திறந்ததுபோல.

காற்று மீண்டும் சுழன்றோடத் தொடங்கியதுபோல.

ஏதோ ஒன்று, இறுதியாக, அடக்கி
வைக்கப்படுவதை நிறுத்தியதுபோல.

அப்போதுதான் ஓர் அடிப்படையான விஷயத்தைப்
புரிந்துகொண்டேன்.

உணர்ச்சிகள் எதிரிகள் அல்ல.

அவை தூதுவர்கள்.

நமக்கு ஏதோ ஒன்றைச் சொல்ல அவை
வருகின்றன.

அவற்றைப் புறக்கணிப்பது அவற்றை
நீக்குவதில்லை.

அவற்றின் குரலை இன்னும் உரக்கச் செய்கிறது,
அவ்வளவுதான்.

பல ஆண்டுகளாக, தைரியம் என்பது
விட்டுக்கொடுக்காமல் இருப்பதில் இருக்கிறது
என்று நம்பியிருந்தேன்.

அந்தத் தருணத்தில், தைரியம் என்பது நம்மை
ஊடுருவிச் செல்ல அனுமதிப்பதிலும் இருக்கிறது
என்று புரிந்துகொண்டேன்.

வலியை.

பயத்தை.

சோகத்தை.

உண்மையை.

மனிதர்கள் பெரும்பாலும் பாதிப்படையும்
தன்மையை ஒரு விரிசலாகக் கற்பனை
செய்கிறார்கள்.

அது ஒரு கதவாகவும் ஆகலாம் என்று நான்
கண்டுகொண்டேன்.

ஏனெனில் எல்லாவற்றிலிருந்தும் உங்களைத்
தற்காத்துக்கொள்வதை நிறுத்தும்
தருணத்தில்தான், இறுதியாக உங்களை நீங்களே
அறியத் தொடங்குகிறீர்கள்.

தன்னைத் தானே அறிவது, வெளியே நடக்கும் பல
போர்களில் வெல்வதைவிட மிகக் கடினமானது.

அந்த நாளிலிருந்து ஏதோ ஒன்று மாறியது.

நான் திடீரென்று அதிக
ஞானமுள்ளவனாகிவிடவில்லை.

திடீரென்று அதிக
வலிமையானவனாகிவிடவில்லை.

அதிக உண்மையானவனானேன்.

அது வேறு விஷயம்.

நான் வேறு விதமாகப் பேசத் தொடங்கினேன்.

வேறு விதமாகச் செவிமடுக்கத் தொடங்கினேன்.

மற்றவர்களை அதிகப் புரிதலுடன் பார்க்கத்
தொடங்கினேன்.

ஏனெனில் தன் சொந்த வலியைக் கடந்தவன்
மற்றவர்களின் வலியை எளிதாக அடையாளம்
காண்கிறான்.

அவன் அதைத் தீர்ப்பிடுவதில்லை.

அதைச் சிறுமைப்படுத்துவதில்லை.

உடனே ஒரு தீர்வைத் தேடுவதில்லை.

அவன் அதை அடையாளம் காண்கிறான்.

இந்த அடையாளம் காணுதலே ஏற்கெனவே ஒரு வகை உதவி.

காலம் செல்லச் செல்ல, பாதிப்படையும் தன்மையை ஒரு புதிய வெளிச்சத்தில் பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

நான் மிகவும் போற்றிய மனிதர்கள் வெல்ல முடியாதவர்களாகத் தோன்றியவர்கள் அல்ல.

உண்மையானவர்களே அவர்கள்.

தங்கள் மனிதத்தன்மையை ஆடம்பரக் காட்சியாக மாற்றாமல் வெளிப்படுத்தத் தெரிந்தவர்கள்.

இப்படிச் சொல்ல அஞ்சாதவர்கள்:

"என்னால் முடிந்ததைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்."

ஏனெனில், இறுதியில், நாம் எல்லோரும் செய்வது இதைத்தான்.

நம்மால் முடிந்ததை.

சில நாட்களில் அது அதிகம்.

வேறு சில நாட்களில் அது கொஞ்சம்.

ஆனால் அது எப்போதும் நம்மிடம் இருப்பதுதான்.

திரும்பிப் பார்க்கும்போது, அந்தத் தருணத்தை நான் ஒரு தோல்வியாகக் கருதுவதில்லை.

அதை ஒரு வாசற்படியாகக் கருதுகிறேன்.

என் வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான
வாசற்படிகளில் ஒன்றாக.

முன்பு, வலிமை என்றால் அழாமல் இருப்பது என்று
நினைத்தேன்.

பின்னர், வலிமை என்றால் தன் சொந்தக்
கண்ணீருக்கு அஞ்சாமல் இருப்பது என்று
புரிந்துகொண்டேன்.

ஏனெனில் நாம் பாசாங்கு செய்வதை
நிறுத்தும்போது மட்டுமே வரும் ஒரு வகை
முதிர்ச்சி இருக்கிறது.

வெளித்தோற்றத்துக்காக வாழ்வதை
நிறுத்தும்போது.

நடிப்பதை நிறுத்தும்போது.

இறுதியாக நம் மனித இயல்பை
ஏற்றுக்கொள்ளும்போது.

நொறுங்கக்கூடியது.

குறைபாடுள்ளது.

அற்புதமாகக் குறைபாடுள்ளது.

இன்று அந்தத் துல்லியமான நாள் எனக்கு
நினைவில்லை.

அந்த நேரம் நினைவில்லை.

எல்லாச் சூழ்நிலைகளும்கூட நினைவில்லை.

நான் கற்றுக்கொண்டது மட்டுமே எனக்கு
நினைவிருக்கிறது.

பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்ட வலி குறைவாகவே
கனக்கிறது.

உண்மை பெருமையைவிட அதிகமாக
விடுவிக்கிறது.

பாதிப்படையும் தன்மை கண்ணியத்தை
அழிப்பதில்லை.

அதை முழுமையாக்குகிறது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அன்று உச்சரிக்கவே
எனக்குத் தெரிந்திருக்காத ஒரு வாக்கியம் எனக்கு
நினைவிருக்கிறது.

ஓர் எளிய வாக்கியம்.

பல விஷயங்களை மாற்றிய ஒரு வாக்கியம்.

நான் அழக் கற்றுக்கொண்டேன்.

அந்த நாளிலிருந்து என்னை நானே இன்னும்
நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கினேன்.